

Sygn. akt IV CSK 245/13

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Towarzystwu Ubezpieczeń [...] Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 października 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 30 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, a cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w punkcie pierwszym tego artykułu należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Odwołanie się do przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

Argumentacja skarżącej powołana w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie prowadzi do stwierdzenia, że wystąpiły przesłanki, o których mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. Brak orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie do danego przepisu nie stanowi wystarczającej

przyczyny uznania, że zachodzi konieczność jego wykładni lub zagadnienie prawne nosi cechę istotności. Przepis ten musi budzić poważne wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy a wątpliwości kwalifikowane, wynikające z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i orzecznictwo. Ta rozbieżność musi być ugruntowana, a zatem muszą się wykształcić odmienne stanowiska prawne. Nie stanowi natomiast o rozbieżności zajęcie odmiennych stanowisk przez sądy dwóch instancji w tej samej sprawie, a taki argument zawarła skarżąca w uzasadnieniu wniosku. Mieć należy również na uwadze precyzję sformułowania art. 16 ust. 3 zd. 2 ustawy o działalności ubezpieczeniowej, która nakazuje udzielenia informacji o charakterze proceduralnym, zaś wątpliwość skarżącej dotyczy zagadnień prawa materialnego związanych z instytucją przedawnienia. Uzasadnienie wniosku w części dotyczącej oczywistej zasadności skargi prezentuje własną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez skarżącą, a w konsekwencji prowadzi do oparcia wniosku na niedopuszczalnych w postępowaniu kasacyjnym, w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. wywodach dotyczących poddania w wątpliwość ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd drugiej instancji. Mając na uwadze uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na tle motywów zaskarżonego postanowienia, brak jest podstaw do stwierdzenia oczywistości naruszenia wskazanych przepisów prawa procesowego, a w konsekwencji uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bowiem wniosek pozwanego o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

jw